

ши на срѣдѣ пѣта, слѣзничевна-та горѣщина
 гы распаи още повече за вода; повсѣдѣ
 наоколо търсахъ дано има нѣкоя локвичка,
 за да си прохладѣтъ колко годѣ жѣда, нѣ
 никакъ сѣ не намѣри капка водица; ками-
 лы-тѣ едвамъ дышахъ, готовы да паднѣтъ
 наедно съ стѣпаны-тѣ си мъртвы. Тогава
 С. Антоній като позна голѣмъ-тъ нѣждѣ,
 слѣзе доло и прибѣгна пакъ камъ Бога; при-
 клоненъ прѣдъ негово-то лице, издигна рѣ-
 цѣ си нагорѣ и начала да сѣ моли съ слѣ-
 зы. Тай часъ, о чудо! ето, че сѣ отвори на-
 прѣдѣ мѣ изворъ, покритъ съ трѣвъ. То-
 гава сѣ затекохъ всички-тѣ, напихъ сѣ
 доволно и напилихъ пакъ сѣдины тѣ си
 съ вода. Оттамъ потеглихъ и, слѣдъ нѣ-
 кой день, навлижихъ до свои-тѣ съкратѣ,
 кои-то извѣстени за идваніе-то Антоніе-
 во, излазохъ всички да го посрѣщнѣтъ;
 тамъ сѣ цѣлѣвахъ братски и радовахъ сѣ
 за благословкѣ-тъ на стареца. А той вмѣ-
 сто законъ и даръ, принесе имъ отъ горѣ-
 тѣ дѣховнѣ хранѣ; захвадѣше подвигы-тѣ
 на стары-тѣ, а млади-тѣ съвѣтѣваше. И
 тѣй окакто сѣ сговорно ѹтѣшихъ и единъ